

## Gizli ayırın Őarkısı

Recai, ormanın derinliklerinde gizli bir ayır olduğunu duymuŐtur ama oraya giden patika karanlık ve ũrkũtũcũdũr. Bir sabah karŐısına çıkan kızıl tilki onu o yŕne eker. Recai korkusuna rağmen adım atabilecek mi?



Bu kitap [www.masalbenim.com](http://www.masalbenim.com) ile oluŐturulmuŐtur

## Gizli ayırın Őarkısı



Bu masal kitabı şuna aittir

**babası**

sevgilerle..

Recai her sabah aynı tepeye çıkar, burnunu havaya kaldırır. Rüzgâr uzak yerlerden kokular taşır: ıslak yaprak, mantar, yabani çilek. Ama bir koku vardı ki onu çıldırtırdı. Tatlı, bilinmeyen, ormanın derinlerinden gelen bir koku. Yaşlı meşe ağacının altındaki baykuş ona "Gizli Çayır" diye bir yerden söz etmişti. "Onu bulan az olur," demişti baykuş. Recai o çayırı düşlerdi. Ama ormanın karanlık patikası onu hep durdururdu. O sabah rüzgâr farklı esti. Koku hiç bu kadar yakın gelmemiştir.





Recai tepenin eteklerine doğru indi. Çalıların arasında bir kıpırtı gördü. Kızıl bir tilki duruyordu, tam karşısında. Küçüçüktü, göğsü bembeyazdı. Gözleri kehribar renginde parlıyordu. Tilki bir adım attı, durdu, arkasına baktı. Sanki "Gel benimle" der gibiydi. Sonra patikaya saptı ve çalıların arasında kayboldu. Recai'nin kalbi hızlandı. Patika ormanın içine kıvrılıyordu. Karanlık ağaçların arasına doğru. Tilkinin kızıl kuyruğu son bir kez görüldü, sonra yitti.

Recai derin bir nefes aldı ve patikaya adım attı. Ağaçlar birden yükseldi, dallar gökyüzünü kapattı. Işık azaldı. Yapraklar ayaklarının altında çıtır çıtır ses çıkardı. Tilkinin izi belliydi: küçük pati izleri ıslak toprakta parlıyordu. Recai onları takip etti. Bir kaya duvarının yanından geçti. Yosunlar kayaları yeşil kadife gibi örtmüştü. Bir yerde su damlıyordu: tık, tık, tık. Orman sessizdi ama canlıydı. Recai kulaklarını dikti. İleride tilkinin hafif ayak sesleri duyuluyordu.





Patika bir dere kenarına çıktı. Su hızlı akıyordu, taşların üzerinden köpürerek geçiyordu. Karşıya geçmek için tek yol devrilmiş bir ağaç gövdesiydi. Ağaç ıslaktı ve kaygandı. Recai durdu. Bacakları titredi. Aşağıya baktı; su gürül gürül akıyordu. "Ya düşersem?" diye düşündü. Tilki çoktan karşıya geçmişti. Orada oturmuş, başını yana eğmiş, bekliyordu. Recai bir adım attı. Pençeleri ıslak kabuğa yapıştı. Ağaç sallandı. Recai olduğu yerde dondu.

Recai gözlerini kapattı. Suyun sesini dinledi. Korkuyordu, evet. Ama geri dönmek istemiyordu. "Adım adım," diye fısıldadı kendi kendine. Bir pençe ileri. Sonra diğeri. Ağaç gıcırdadı ama tuttu. Recai nefesini tutarak ilerledi. Ortaya geldiğinde rüzgâr esti, tüyleri kabardı. Ama durmadı. Son adımı attığında pençeleri yumuşak toprağa bastı. Karşı kıyıda! Tilki ayağa kalktı, kuyruğunu salladı. Recai'nin içinde sıcak bir şey büyüdü. Başarmıştı.





Patika daha da daraldı. Dikenli alılar Recai'nin yolunu kapattı. Karanlık arttı, ağaçlar birbirine yaslanmış gibiydi. Tilki bir an göründü, sonra sık çalıların arasında kayboldu. Recai yapayalnız kaldı. Bir dal çatırdadı. Recai sıçradı. Kalbi kt kt atıyordu. "Belki geri dönmeliyim," diye düşündü. Burası çok karanlıktı. Çok sessizdi. Burnunu yere edi. Tilkinin kokusu hâlâ oradaydı, hafif ve keskin. Recai iki seçenek arasında durdu: geri mi, ileri mi?

Recai gözlerini kıstı. Dikenli çalılarının arasında küçük bir boşluk fark etti. Tilkinin geçtiği yer olmalıydı. Karnını yere indirdi ve sürünerek ilerledi. Dikenler sırtını tırmaladı. Acıdı ama devam etti. "Korkmak durdurmaz beni," diye mırıldandı. Çalılarının ötesinde ışık vardı. Altın sarısı, sıcak bir ışık. Recai son bir hamleyle kendini dışarı attı. Dikenlerden kurtuldu. Önünde gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı.





Gizli ayır tam karşısındağı. Mor, sarı, beyaz çiçekler her yanı kaplamıştı. Kelebekler havada dans ediyordu. Ortada yosunlu bir kaya vardı, üzerinde tilki oturuyordu. ayırın etrafını dev meşe ağaçları çevreliyordu. Dallarından sarkan sarmaşıklar perde gibi sallanıyordu. Bir köşede yabancı çilek yığınları kıpkırmızı parlıyordu. Recai koştı. Çiçeklerin arasına daldı. Burnunu çileklere gömdü. Tatlı koku her yerini sardı. İşte buydu. Düşlediği yer gerçektir.

Recai ileklerden birkaç tane yedi. Ağzında tatlılık patladı. Tilki yanına geldi, burnunu Recai'nin burnuna dokundurdu. Sıcak, kısa bir an. Sonra tilki çayırın kenarına yürüdü ve arkasına baktı. Recai anladı: tilki onu buraya getirmişti ama ayır onundu değildi. Çayır, cesaret edenindi. Recai ieklerin arasına uzandı. Gökyüzü dalların arasından mavi mavi görünüyordu. "Korktuđum halde geldim," dedi usulca. Bu sözler içini ılıttı.





Güneş alçaldığında Recai ayağa kalktı. Tilki çoktan gitmişti. Ama patikayı artık biliyordu. Dikenli çalılardan geçti, bu sefer daha kolaydı. Devrilmiş ağacı kararlı adımlarla geçti. Dere artık o kadar korkutucu değildi. Tepeye vardığında arkasına döndü. Orman hâlâ karanlıktı, hâlâ büyüktü. Ama Recai gülümsedi. Çünkü o karanlığın içinde çiçekler açan bir yer vardı. Ve o yeri bulan, korkan ama yürümeye devam eden bir köpekti.